

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 117.862 van 2 april 2003
in de zaak A. 119.813/VII-26.358**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 verblijvende te 1700 DILBEEK,
 Bodegemstraat 79

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal voor
de vluchtelingen en de staatlozen,

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Albanese nationaliteit,
op 17 april 2002 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2002 tot
bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van respectievelijk
24 januari 2001 en 8 februari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied
van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag
hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde
beslissingen;

Gelet op de beschikking van 30 april 2002 waarbij aan de verzoekende
partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000
houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de
toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 januari 2003 waarbij de terechtzitting
wordt bepaald op 19 maart 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat A. HOFMANS, verschijnt voor de verzoekende partijen, en van adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De eerste verzoekende partij kwam België binnen op 10 september 2000 en verklaarde zich op 11 september 2000 vluchteling.

1.2. De tweede verzoekende partij kwam België binnen op 6 februari 2002 en verklaarde zich op 8 februari 2002 vluchteling.

1.3. Op respectievelijk 24 januari 2001 en 8 februari 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 maart 2002 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag van de eerste verzoekende partij kennelijk ongegrond en bedrieglijk was en deze van de tweede verzoekende partij kennelijk ongegrond was en bevestigde hij de beslissingen van de minister letterlijk als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Kukës en in het bezit van de Albanese nationaliteit. De afgelopen tien jaar zou u in Kavajë gewoond hebben. U zou lid geweest zijn van de "Partia Lëvizja e Legalitetit" (PLL). Tijdens de verkiezingen

van 1997 zou u lid geweest zijn van een kiescommissie in uw regio. Op de dag van de verkiezingen zou u door gemaskerde politiemannen meegenomen zijn naar het politiebureau. Daar zou u 24 uur zijn vastgehouden en tevens zijn mishandeld. U zou niet verhoord geweest zijn. In december 1997 zou u in uw vrachtwagen gecontroleerd zijn door de politie. Omdat u gekend zou geweest zijn als politiek opposant zou de politie u geslagen hebben, en al uw documenten hebben verscheurd. U zou een nieuwe identiteitskaart hebben aangevraagd, maar niets meer van uw aanvraag gehoord hebben. Op 14 september 1998 zou u samen met vele anderen opgepakt zijn tijdens de begrafenis van democratisch parlements lid, Azem Hajdari. De politie zou u zeven uur lang (samen met tal van anderen) hebben vastgehouden en wederom hebben mishandeld. U zou niettemin vrijgelaten zijn ná betaling van een boete van dertig Duitse Mark. Op 14 mei 2000 zou u aanwezig geweest zijn op een manifestatie naar aanleiding van een bezoek van Sali Berisha (voorzitter Democratische Partij). Er zouden rellen ontstaan zijn, en u zou gevlucht zijn. U zou vervolgens vijf dagen ondergedoken zijn bij een vriend. U zou uiteindelijk geen verdere problemen hebben gekend ten gevolge van uw deelname aan deze manifestatie. Op 24 of 25 augustus 2000 zou u in een café gezeten hebben, vlakbij uw woning. Volgens uw verklaringen vertoefden uw echtgenote en (al) uw zonen op dat moment in de woning, en werd deze omsingeld door een (onbekend) aantal politiemannen. Toen ze merkten dat u er niet was zouden ze geschoten hebben. Uw vrouw en kinderen zouden ontsnapt zijn. U zou onmiddellijk naar Lushnje gevlucht zijn en op 8 september 2000 zou u Albanië alleen verlaten hebben. U heeft in België asiel aangevraagd op 11 september 2000. U bent in het bezit van een Albanese geboorteakte, een lidkaart van de PLL uitgereikt in 1995, een lidkaart van de PLL uitgereikt in België in 2001, en een document van de PLL in verband met uw vervolging door de huidige Albanese autoriteiten. Uw echtgenote, evenals uw zoon XXX, zouden u inmiddels in België hebben vervoegd.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat u Albanië heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of alsnog desbedoelde vrees dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Zo dienen uw aanhouding door de Albanese politie in 1997 evenals de inbeslagname van uw documenten door de politie in datzelfde jaar allereerst geplaatst te worden tegen de achtergrond van de algemene chaotische situatie in Albanië na de ineenstorting van de piramidefondsen in januari 1997 (gekenmerkt door corruptie op alle niveaus) en tegen het intimiderend en soms gewelddadig optreden van zowel de Socialistische Partij als hun politieke opposanten tijdens en na de woelige verkiezingsperiode. Aldus zijn beide feiten eerder van incidentele aard en blijkt uit niets dat zij een uiting zouden zijn van een systematische en gerichte vervolging in de zin van de Geneefse Conventie.

Aangaande uw opsluiting door de politie na uw deelname aan de begrafenisceremonie van Azem Hajdari dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (onder meer U.S. Department of State: Country Reports on Human Rights, 1998, en S.W.B. BBC Monitoring, Part 2, dd. 14 en 15 september 1998) niet blijkt dat gewone deelnemers aan de begrafenisceremonie en aan de democratische protestacties naar aanleiding van de moord op Azem Hajdari nadien systematisch vervolgd werden of langdurig en wederrechtelijk vastgehouden werden. Wel bevestigt deze informatie dat er een gerechtelijk onderzoek loopt tegen enkele verdachte verantwoordelijken van de ernstige onlusten in Tirana onmiddellijk na de aanslag (half september 1998). Gezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u enkel deelnam aan de begrafenisceremonie en er hoedanook geen leidinggevende rol speelde, dienen uw arrestatie, uw 24 uur durende opsluiting en de boete dan ook veeleer geplaatst te worden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van de protestacties of eventuele onlusten. U verklaarde immers na deze opsluiting geen problemen meer gekend te hebben die verband houden met uw deelname aan de begrafenisceremonie van Azem Hajdari.

Wat betreft de directe aanleiding voor uw vertrek uit Albanië, di. de schietpartij van 24 of 25 augustus 2000, dient gewezen te worden op een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw zoon, XXX. U beweerde zelf namelijk (zie verhoorverslag CGVS, pagina 6 en 7) op deze bewuste dag in een café te hebben gezeten, terwijl de politie uw woning binnenviel, daar zowel uw echtgenote als (alle) zonen aantrof, en uiteindelijk ook vuurwapens gebruikte. Volgens diezelfde verklaringen vormde deze aanvaring zelfs de onmiddellijke aanleiding voor uw vertrek

uit Albanië. Uw zoon, XXX verklaarde ten overstaan van het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag XXX CGVS, p. 3) echter dat de politie slechts drie dagen ná uw vertrek een eerste keer thuis is langsgekomen, alvorens u een week later (zie verhoorverslag XXX CGVS, pagina 3 en 4) opnieuw thuis te komen zoeken, en daarbij vuurwapens te gebruiken. Uw zoon maakte echter nergens melding van enig incident waarbij jullie woning omsingeld werd door de politie vóór uw vertrek uit Albanië (uw zogenaamde onmiddellijk aanleiding tot vertrek), en beweerde daarentegen zelfs helemaal niet te weten waarom u uiteindelijk Albanië heeft verlaten. Bovengaande anomalie ondermijnt dan ook volledig de geloofwaardigheid van dit aspect van uw vluchtrelaas.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw lidkaarten bevestigen immers enkel uw lidmaatschap van de PLL, en het attest van de PLL, waarin verklaard wordt dat u vervolgd werd door de huidige Albanese autoriteiten, kan bezwaarlijk als objectieve bron weerhouden worden aangezien dit door de lokale voorzitter van de PLL, op vraag van uw familie, werd afgeleverd.

Ten slotte kan hieraan nog worden toegevoegd dat ook inzake het dringend beroep ingediend door uw zoon Hamza Hanif, door mij inmiddels een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen."

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Kukës en in het bezit van de Albanese nationaliteit. U zou Albanië hebben verlaten om uw echtgenoot, XXX, en zoon XXX te komen vervoegen in België. U beweerde dat uw echtgenoot in Albanië problemen kende met de autoriteiten omwille van zijn lidmaatschap van de "Partia Lëvizja e Legalitetit" (PLL). U verklaarde evenwel niet op de hoogte te zijn van de precieze aard van deze problemen, en zou ook niet weten wanneer deze problemen begonnen zijn. Begin 2002 heeft u Albanië verlaten, en op 8 februari 2002 heeft u asiel aangevraagd in België. U bent in het bezit van een Albanese geboorteakte, evenals van een akte van familiale samenstelling.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw echtgenoot, XXX, werden uiteengezet. Aangezien in hoofde van deze laatste, in het kader van diens dringend beroep, door mij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Hieraan kan ten slotte nog worden toegevoegd dat ook inzake het dringend beroep, ingediend door uw zoon XXX, door mij inmiddels een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen."

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een eerste middel de schending inroepen van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur; dat uit de lezing van het middel blijkt dat de verzoekende partijen inzonderheid de materiële motivering van de bestreden beslissingen bekritisieren;

Overwegende dat de verzoekende partijen er niet in slagen aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvragen te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partijen noch aanvoeren, en bijgevolg evenmin aantonen, dat de motieven onredelijk zouden zijn; dat het feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissingen uitmaakt;

Overwegende dat, wat de schending van de openbaarheid van bestuur betreft, nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen schriftelijk inzage van het administratief dossier, waarin de aangehaalde stukken zich bevinden, hebben aangevraagd; dat bijgevolg dit beginsel niet geschonden is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de verzoekende partijen de schending inroepen van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij niet aantoont dat de eerste verzoekende partij niet systematisch wordt vervolgd in haar land van herkomst;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kenden, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen; dat de verzoekende partijen dan ook geen belang hebben bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt; dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 6 mei 1993, die artikel 52 van de Vreemdelingenwet heeft gewijzigd, blijkt dat de asielaanvrager zijn aanvraag moet kunnen staven met een coherent en geloofwaardig verhaal, dus dat hij in zijn land van herkomst verdrukt wordt en bloot staat aan vervolging of foltering (Parl. St., Kamer, 1992-93, nr. 903/5,8); dat de asielaanvrager derhalve altijd

moet aantonen dat hij vervolgd wordt; dat dit geen omkering van de bewijslast betekent, maar een afwijzing als de aanvrager geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen zijn (Parl. St.,Senaat, 1992-93, nr. 555-2, 83);

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegronnd middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee april tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.